

הַרִיחַ הַמָּתוֹק שֶׁל חֲלוֹת וּמָרָק
מִמַּלֵּא אֶת הָאֲוִיר...
אֵךְ מָה קוֹרָה כְּשֶׁהַשָּׁבֶת מְתַקֶּרֶת,
וְהַבַּיִת רִיק לְגַמְרִי?

תְּעוּדַת זְהוּי: גְבוּרֵי הַתְּלָמוּד

שֵׁם: רַב הוֹנָא

תְּקוּפָה: אָמוּרָא עֲנָק בְּבָבֶל (לְפָנַי כֹּ-1,700 שָׁנָה)

מַצָּב: עָנִי מְרוּד. אֵין בְּבֵיתוֹ אֶפְלוּ מִטְבֵּעַ אַחַת.

כּוּחַ-עַל: מְסִירוֹת נֶפֶשׁ! אֶהָבָה עֲצוּמָה לַתּוֹרָה וְלִכְבוֹד
הַשַּׁבָּת, לֹא פְשָׁרוֹת.

A rustic scene featuring a wooden table with two small clay pots on it. In the background, there is a window with light streaming through, and the walls are made of dark, textured material. The entire scene is framed by a thick, braided rope.

רַב וְהוֹנָא רוּצָה בְּכָל לְבוּ לְקַדֵּשׁ עַל הַיּוֹם

הַשָּׁמֶשׁ שׁוֹקֵעֵת. שַׁבַּת הַמַּלְכָּה מִגִּיעָה.
רַב הוֹנָא עָמַל כָּל הַשָּׁבוּעַ בַּתּוֹרָה, וְכָעֵת
לְבוּ נִכְסֵף לְקַבֵּל אֶת הַשַּׁבַּת עִם כּוֹס יַיִן
מִהֶדְדָּרְתָּ, כָּרְאוּי לְכָבוֹד זֶה.

אַבֵּל הַכֵּיס רֵיק לַגְמִירִי.

אין פֿסוף. אין מזון. אין אפילו פֿרוטֶה אַחַת קטֶנֶה שְׁחוּקָה מִנַּחֲשֵׁת
לְקִנּוּת בָּהּ תִּירוּשׁ. הָאֵם רַב הוֹנָא יִשְׂאָר בְּלִי קְדוּשָׁה?

מָה עוֹשִׂים עַכְשָׁו?

הָאֲפֻשָּׁרוֹת הַקֶּלָּה: לוֹתֵר. לְקַדֵּשׁ
עַל שְׁתֵּי כְּבוֹדוֹת לָחֶם פְּשׁוּטוֹת כְּפִי
נְשַׁהֲלָכָה מִתִּירָה כְּשֶׁאֵין בִּירוּרָה.

הָאֲפֻשָּׁרוֹת שֶׁל הַגְּבוּרִים:
לְהַפִּךְ אֶת הָעוֹלָם כִּדִּי לְמִצְא דֶּרֶךְ
לְכַבֵּד אֶת הַנֶּשֶׁבֶת.

הַדָּבָר הַיָּחִיד שֶׁנִּשְׁאַר לוֹ הוּא "הָאֶזוֹר"

רַב הוֹנָא מְחַפֵּשׂ בַּבַּיִת, וּמוֹצֵא רַק דָּבָר אֶחָד בְּעַל עֶרֶךְ: הַחֲגוּרָה הָעֵבֶה שֶׁמַּחֲזִיקָה אֶת בִּגְדֵי קְשׁוּרִים לְגוֹפּוֹ. בְּלִי הַחֲגוּרָה, הַבֶּגֶד נוֹפֵל, קָר לוֹ, וְזֶה פּוֹגֵעַ בְּכָבוֹדוֹ שֶׁל אָדָם גָּדוֹל כְּמוֹהוּ.

מֵאֲזַנִּי הַהֶקְרָבָה: מָה חָשׁוּב יוֹתֵר?

נוחות וכבוד
אישי
(החגורה שלו)

קדשת השבת
(יין לקדוש)

בְּלִבּוֹ שֶׁל רַב הוּנָא אֵין סָפִיק. הַשִּׁבָּת מִנְצַחַת.

הוא ממהר אל השוק של בבל!
בלי להסס, רב הונא מוכר את חגורתו לסוחרים,
ובמטבעות הבודדות שהוא מקבל – הוא קונה קנקן
קטן של יין אדם ומשבח לכבוד בורא עולם.

החבל ששורט את הגוף

כדי שבגדיו לא יפלו, רב הונא מוצא חבל פשוט עשוי מקש יבש (גמי) וקושר אותו סביב מתניו. הקש דוקר ושורט, אך רב הונא מלא בשמחה על שזכה ביין.

הַמִּפְגֵּשׁ בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ

בְּשַׁבָּת בְּבֶקֶר, רַב הוֹנָא מֵגִיעַ
לְבֵית הַמִּדְרָשׁ לְלַמֵּד אֶצֶל רַבּוֹ
הַגָּדוֹל, שְׁנֵקְרָא "רַב".

רַב שׁוּאֵל בְּפִלְיָאָה:
"הוֹנָא בְּנִי, מַה זֶה עַל מַתְנִידָּ?"

רַב הוֹנָא לֹא מִסְתִּיר אֶת הָאֻמָּת:
"לֹא הָיָה לִי יֵין לְקָדוּשׁ, וּמִשְׁכַּנְתִּי
אֶת אֲזוּרִי, וְהִבֵּאתִי בּוֹ יֵין."

הַבְּרָכָה שֶׁבִּקְעָה מִהַלֵּל

"רַב" נִרְעַשׁ לְרֹאוֹת תַּלְמִיד חָכָם שֶׁמוֹסֵר כֶּךָ אֶת נַפְשׁוֹ וְנוֹחוֹתוֹ
לְכָבוֹד הַשַּׁבָּת. הוּא מֵרִים אֶת יָדָיו וּמְבָרֵךְ מֵעַמֻּמָּה הַנִּשְׁמָה:

יְהִי רָצוֹן...

שְׁתַּכְסֶּה בְּשִׁירָאִים!

* (שְׁתַּזְכֶּה לְלַבֵּשׁ בְּגָדֵי מָשִׁי יְקָרִים וּמַפְאָרִים) *

קפיצה בזמן... כעבר שנים רבות.

הקדוש ברוך הוא אינו נשאר חייב! רב הונא הפך לעשיר עצום.
הגיע יום החתונה של בנו (שהפך לצדיק גדול בפני עצמו – "רבה").
מרב עיפות, רב הונא שוכב לנוח על המטה ונרדם.

נביאות מתגשמת מלה במלה

בנותיו וכלותיו של רב הונא נכנסות לחדר. הן לא מבחינות בו ומניחות על המטה את מעילי המשי הייקרים שהכינו לחתנה. כשרב הונא מתעורר... הוא מוצא את עצמו מכסה מכף רגל ועד ראש בהר של משי נוצץ! הברכה התקיימה בשלמות.

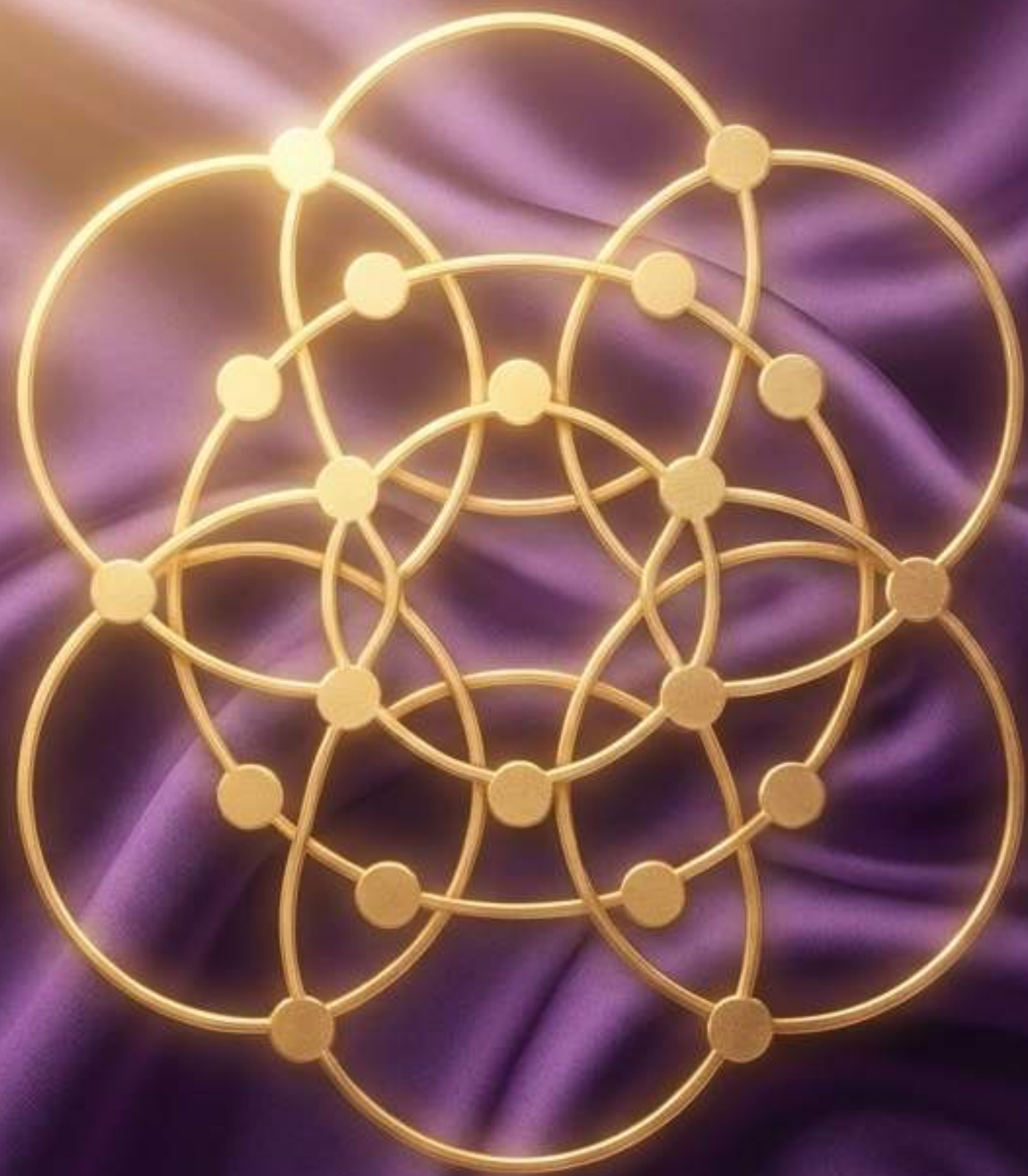
הַסּוּד שֶׁל מְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ

מִי שֶׁמוֹתֵר עַל הַנּוֹחוֹת שְׁלוֹ בְּשִׁבִּיל מַצָּוָה,
בְּשִׁבִּיל לְכָבֵד אֶת הַשַּׁבָּת – לְעוֹלָם לֹא מִפְּסִיד!
בוֹרָא עוֹלָם מִחֲזִיר לוֹ שֶׁפֶּעַע עָצוֹם,
וּבִרְכָּתָם שֶׁל צַדִּיקִים אֵינָה חוֹזֶרֶת רִיקָם.
מִקֵּשׁ... לְמָשִׁי.

אני: מתי אני הייתי רב הונא?

תחשבו על רגע אחד... מתי ממש רציתם משהו
(להמשיך לשחק, לנוח, לקרוא עוד עמוד),
אבל בחרתם לוותר על הנוחות שלכם כדי
לקיים מצוה או להתכונן לשבת?

אנחנו: הכח של המשפחה והכתה

איך אנחנו יכולים להתאמץ יחד
קצת יותר לכבוד שבת? איזה "ותור
קטן" של כל אחד מאתנו ()
ותור על מסך, ותור על מריבה) יכול
להפוך את השבת של כלנו למפארת
ושמחה ממש כמו משי?

אַתָּה! מְשִׁימָה לַשַּׁבָּת הַקְּרוֹבָה

בְּשַׁבָּת הַזֹּאת, אַתָּה רַב הוֹנָא שֶׁל הַמְּשַׁפָּחָה! מִצָּא דְּבַר אֶחָד קָטָן שְׂאֵתָה עוֹשֶׂה
לְכָבוֹד שַׁבָּת, שְׂדוֹרֵשׁ מִמָּךְ מֵאַמֶּץ מִיּוֹחַד וְהַקְרָבָה שֶׁל נֹחוֹת.
(לְמַנְשֵׁל: לְסִדֹּר אֶת הַחֻדָּר גַּם כְּשֶׁאַתָּה עֵיף, לְעֶזֶר לְהַגִּישׁ גַּם אִם דֹּא תוֹרֵךְ).
שַׁבָּת שְׁלוֹם לְגִבּוֹרֵי הַשַּׁבָּת!